

Якщо продавець за цей час не вжив заходів із повернення товарів такий товар переходить у власність покупця без обов'язку за нього сплатити.

В той же час, якщо продавець не повертає сплачені кошти за товар протягом 30 днів, за кожен наступний день нараховується пеня у розмірі 1 % від вартості товару. Тому, підприємці повинні бути уважні, оскільки, можуть втратити і товар і кошти [6].

У підсумку необхідно зазначити, що договір

купівлі-продажу через Інтернет є підвидом традиційного договору купівлі-продажу, і на нього повністю і без винятку поширюються норми законодавства про захист прав споживачів. Питання лише в тому, що найчастіше на накладних (рахунках) не вказуються повні реквізити інтернет-магазинів, що призводить до неможливості повноцінного захисту прав споживачів. Саме ця обставина і є основним стримуючим фактором для багатьох покупців.

Література

1. Про захист споживачів: Закон України від 12.05.1991 року (редакція від 01.01.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua>.
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 року (редакція від 02.11.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
3. Антонов В.М. Банківська система та електронна комерція як інформаційні ресурси: Навчальний посібник / В.М. Антонов, Ю.В. Бондарчук. – К: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2002. – 56 с.
4. Проблеми здійснення купівлі через Інтернет [Електронний ресурс]. – Режим доступу: old.pinchukfund.org
5. Придбання товару через Інтернет [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.biglib.com>
6. Що таке інтернет-торгівля [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pozovna.com.ua>

УДК 347.626

ОСОБЛИВОСТІ СТЯГНЕННЯ АЛІМЕНТІВ НА ДИТИНУ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Заваденко Л. – ст. 4 курсу, гр. ПРвн-41

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

Право на аліменти походить з закріпленої ст.180 Сімейного кодексу України (далі - СК України) обов'язку батьків утримувати дитину до досягнення нею повноліття [1].

Аліменти – досить широка тема. Як відомо, батьки зобов'язані утримувати та піклуватися про свою дитину. Аліменти як такі, це кошти на утримання дитини, які платять той з батьків, що проживає окремо. Проте слід пам'ятати, що аліментні зобов'язання можуть виникати не тільки з моменту розлучення, а й з того моменту як подружжя перестало проживати разом та вести спільне господарство, або з моменту того, як один з подружжя перестав приймати участь в утриманні дитини. Тобто, не обов'язково подавати на розлучення, щоб зобов'язати другого з подружжя сплачувати аліменти на утримання дитини.

Правило є однаковим для обох з подружжя. Право на утримання від іншого має той з них, з ким проживає дитина-інвалід і який опікується нею.

Право на утримання виникає на підставі складу юридичних фактів:

1. проживання одного з подружжя з дитиною-інвалідом та опікування нею;
2. нездатність дитини обходитися без постійного стороннього догляду;
3. походження дитини від другого з подружжя (кровне споріднення) або наявність між ними іншого юридично значущого зв'язку (усиновлення, факт біологічного походження);
4. спроможність другого з подружжя надавати матеріальну допомогу [2].

Дитиною-інвалідом є дитина зі стійким розладом функцій організму спричиненим захворюванням, травмою або вродженими вадами розумового чи фізичного розвитку, що зумовлюють

обмеження її нормальної життєдіяльності та необхідність додаткової соціальної допомоги і захисту [3]. Важливою є потреба дитини-інваліда в постійному сторонньому догляді. Тому в разі спору дана обставина має бути підтверджена відповідними доказами. Факт опікування дитиною має бути доведений свідченням свідків та іншими доказами. Опікування дитиною не виключається в разі залучення до догляду за дитиною сторонніх осіб, професійних вихователів, медичних працівників тощо. Сам по собі факт проживання з дитиною-інвалідом не є достатнім доказом опікування нею. Право на утримання не виникає, якщо один з подружжя проживає спільно з дитиною-інвалідом, однак дитиною опікується інша особа, яка також проживає разом з ними.

У ст. 88 СК України передбачено певні особливості визначення розміру аліментів судом. Аліменти присуджуються одному з подружжя у частці від заробітку (доходу) другого з подружжя і (або) у твердій грошовій сумі. При цьому суд не враховує можливості одержання подружжям, з яким проживає дитина, аліментів від своїх батьків, повнолітніх дочки або сина. Дане правило обумовлене тим, що догляд за дитиною-інвалідом пов'язаний з особливо значним навантаженням на того з подружжя, який опікується дитиною [1].

Відповідно до статті 88 СК для одержання утримання від другого з подружжя у зв'язку з тим, що з ним проживає дитина-інвалід, недостатньо для того, щоб ця дитина була інвалідом [1].

Необхідно, щоб:

1. дитина була інвалідом, що повинно бути доказаним письмовими документами і, зокрема, висновком ЛТЕК;
2. дитина потребувала постійного

стороннього догляду, що також повинно бути доведено висновками лікарів, медичної комісії;

3. дитина проживала з одним з подружжя і опіка та догляд над дитиною-інвалідом була постійна з боку цього батька (матері). Ці обставини можуть бути доведені письмовими доказами (реєстрацією місця проживання, актами, довідками тощо), показаннями свідків. Сам факт проживання з дитиною-інвалідом не є беззаперечним фактом опікування над нею (наприклад, дитина хворіє на цукровий діабет, вона є інвалідом, але сама ходить в школу, займається в спортивній секції);

4. другий із подружжя міг надати утримання. Якщо добре ознайомитися з аліментними обов'язками, наприклад, батька дитини, то він зобов'язаний платити дружині аліменти до шести років дитини (стаття 84 СК), платити аліменти дружині, яка здійснює постійний догляд за дитиною-інвалідом (стаття 88 СК) і паралельно платити аліменти на дитину (статті 180-181 СК); нести додаткові витрати на дитину, яка хворіє та інше (це ті ж аліменти) (стаття 185 СК) [4].

Крім того, він може мати іншу сім'ю, де також є дружина, яка потребує його допомоги, діти, престарілі батьки, яким необхідно за законом надавати утримання. У зв'язку з цим визначаючи розмір аліментів на утримання (у частці від заробітку (доходу) і (або) у твердій грошовій сумі) на утримання подружжя, яке здійснює постійний сторонній догляд за дитиною-інвалідом, суд повинен

враховувати можливість Другого з подружжя надати таку допомогу.

При цьому слід мати на увазі і те, що аліменти стягуються за виконавчими листами У розмірі не більше 50 % від заробітку (доходу).

Не має права вимагати утримання один із подружжя від другого подружжя, якщо дитина-інвалід проживає і виховується в повній сім'ї, оскільки батьки мають рівні права у вихованні і утримуванні дітей. Вимоги статті 88 СК передбачені тільки для тих випадків, коли батьки дитини-інваліда проживають окремо.

Не має права на утримання один із подружжя і в тому випадку, коли дитина-інвалід постійно знаходиться в дитячому будинку або в спеціальному лікувальному закладі, оскільки законом чітко визначено: «якщо один із подружжя проживає з дитиною-інвалідом, здійснює постійний сторонній догляд і опікується нею».

В підсумку зазначимо, що окрім норм сімейного законодавства, які визначають особливості стягнення аліментів на дитину з особливими потребами, право дітей-інвалідів на отримання грошової допомоги регламентовано спеціальним Законом України «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам» [5], за яким розмір фінансової допомоги встановлюється в процентному співвідношенні від прожиткового мінімуму для непрацездатних громадян.

Література

1. Сімейний кодекс України : Закон України від 10.01.2001 року (редакція від 10.11.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>
2. Сімейне право України: Підручник / Л. М. Баранова, В. І. Борисова, І. В. Жилінкова та ін.; За заг. ред. В. І. Борисової та І. В. Жилінкової. – К.: Юрінком Інтер, 2004. - 200 с.
3. Про охорону дитинства : Закон України 26.04.2001 року (редакція від 05.03.2017 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>
4. Науково-практичний коментар до Сімейного кодексу України: Видання друге, доповнене / Харитонов Є. О., Харитонova О. І., Білоусов Ю. В. та ін. За ред. Є. О. Харитонova. - Х.: ТОВ "Одіссей", 2008. - 659 с.
5. Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам: Закон України від 16.11.2000 року (редакція від 05.03.2017 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>

УДК 347.67

ОСОБЛИВОСТІ СПАДКУВАННЯ ЗА ЗАПОВІТОМ ПОДРУЖЖЯ

Волощенко О. – ст. 4 курсу, гр. ПРвн-41

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

За загальним правилом заповіт є особистим розпорядженням, що унеможливує складання одного заповіту від імені кількох осіб. Однак законодавець України запропонував у Цивільному кодексі України новий вид (підвид або різновид) заповіту – заповіт подружжя. Законодавча новація представляє особливий інтерес для нотаріусів, оскільки заповіт, передусім посвідчується нотаріусами.

Відповідно до ст. 1243 Цивільного кодексу України [1], подружжя має право скласти спільний заповіт щодо майна, яке належить йому на правах спільної сумісної власності. У разі складання спільного заповіту частка у праві спільної сумісної

власності після смерті одного з подружжя переходить до іншого з подружжя, який його пережив. У разі смерті останнього право на спадкування мають особи, визначені подружжям у заповіті. За життя дружини та чоловіка кожен з них має право відмовитися від спільного заповіту. Така відмова підлягає нотаріальному посвідченню. У разі смерті одного з подружжя нотаріус накладає заборону відчуження майна, зазначеного у заповіті подружжя. На заповіт подружжя поширюються встановлені правила щодо форми заповіту та порядку його посвідчення, передбачені законодавством України.

Конструкція заповіту подружжя покликана захистити майнові інтереси того з подружжя, який